Gheron Sava Lavriotul

Analiză critică ortodoxă a documentului *„Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine”* al pseudo-sinodului din Creta (iunie, 2016)

București
2019

Gheron Sava Lavriotul

Analiză critică ortodoxă a documentului *„Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine”* al pseudo-sinodului din Creta (iunie, 2016)

traducere din limba greacă de
pr. dr. Ciprian-Ioan Staicu

Broșură de misiune ortodoxă apărută cu binecuvântarea marilor teologi ai Bisericii:

Sfântul Fotie cel Mare, patriarhul Constantinopolului
Sfântul Marcu Eugenicul, mitropolitul Efesului
Sfântul Grigorie Palama, arhiepiscopul Tesalonicului

București
2019

Analiză critică ortodoxă a documentului nr. 5 al pseudo-sinodului din Creta (iunie, 2016): *„Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine"*

„Câți au luptat împotriva Bisericii și aceștia au pierit?! Iar ea s-a înălțat mai presus de ceruri. Astfel este măreția Bisericii: fiind războită, ea biruiește, se uneltește împotriva ei, dar ea se întărește, când este ocărâtă devine mai strălucitoare; este rănită și nu cade de mulțimea rănilor; este în furtună, dar nu se scufundă, îndură suferințe, dar nu naufragiază, alții se luptă împotriva ei, dar nu este învinsă, este lovită cu putere, dar nu este biruită. Căci de ce este îngăduit războiul împotriva ei? Pentru ca să arate biruința ei mai strălucită."[1]

În urma rugăminții iubiților părinți mărturisitori ortodocși români și luptători împotriva pan-ereziei ecumenismului, vom analiza documentul al cincilea al pseudo-sinodului de la Kolimbari (în insula Creta, iunie 2016), cu ajutorul Sfintei Treimi-Dumnezeu, cu mijlocirile Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, Stăpâna Sfântului Munte Athos și Maica noastră, precum și cu rugăciunile Sfinților Părinți, în special a marilor luptători împotriva papismului: Sfântul Grigorie Palama și Sfântul Marcu Eugenicul. Am purces la realizarea acestei lucrări pentru a arăta clar care sunt rătăcirile și ereziile care deja sunt acceptate de ecumeniști ca *„învățătură ortodoxă"*, pe care ei le-au introdus în viața Bisericii.

Deja de multă vreme s-a demonstrat că așa-numitul *„Sfânt și Mare Sinod"* care s-a adunat la Kolimbari, în regiunea Hania din insula Creta, a fost un sinod tâlhăresc anti-ortodox și ecumenist, după modelul Conciliului II Vatican, nu a fost un sinod ortodox, precum susțin mulți episcopi, preoți și mireni, (fără însă a demonstra aceasta), susținând că trebuie să facem ascultare în tot ceea ce *„biserica"* hotărăște (referindu-se la episcopi, adică asumându-și o concepție episcopocentrică, adică eretică asupra Bisericii).

---

[1] Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilie la textul „Stătut-a Împărăteasa de-a dreapta ta..."*, în P.G. (Patrologia Greacă), volumul 52, coloana 398; colecția E.P.E. (Părinți Greci ai Bisericii), *Opera Sfântului Ioan Hrisostom*, volumul 33, Editura de opere patristice *Grigorie Palama.*

Această ascultare pe care ei susțin că trebuie să o facem este una de tip papistaș, demonică, nu este potrivit voii lui Dumnezeu. Știm că în probleme de credință nu acceptăm inovații, ci ascultăm de ceea ce a învățat dintotdeauna Biserica lui Hristos, adică de ceea ce au dogmatizat Sfinții Apostoli, Sinoadele Ecumenice și Locale, nu ascultăm de patriarhul Bartolomeu și de ceilalți ecumeniști, care vor năruiască întreaga Tradiție ortodoxă și patristică.

Concluziile care reies clar și fără tăgadă din studierea documentelor finale ale pseudo-sinodului din Creta sunt următoarele:

1. Această adunare s-a folosit de niște manipulări sistematice în ceea ce privește tematica și metodele ei.
2. I-a eliminat pe episcopii prezenți – cu excepția întâi-stătătorilor Bisericilor Ortodoxe locale - din actul de luare a deciziilor și a anulat sinodalitatea ortodoxă, în general folosind metode anti-ortodoxe și în ceea ce privește modul de funcționare al acestei adunări.
3. Nu a existat o informare suficientă a pliromei ortodoxe, a poporului, dimpotrivă s-a încercat tăinuirea celor hotărâte în procesul de pregătire al acestei adunări.
4. Impune și instituționalizează teologia eretică post-patristică și baptismală.
5. Legitimează oficial și sinodal pan-erezia ecumenismului.
6. În final a fost atins scopul acordării de caracter eclezial ereziilor, adică a fost acceptat că papismul și ceilalți eretici sunt *biserici* și nu erezii.
7. Coboară creștinismul la nivelul sociologic (*„evanghelia socială”*).
8. Nu exprimă experiența duhovnicească patristică a trupului eclezial.
9. Nu urmează Sfânta Tradiție patristică a Bisericii, în primul rând pentru că nu a avut loc de la începutul acestei adunări recunoașterea tuturor sinoadelor anterioare, mai ales recunoașterea ca Ecumenice a Sinodului al VIII-lea (din vremea arhipăstoririi Sfântului Fotie cel Mare, patriarhul Constantinopolului) și a Sinodului al IX-lea (din vremea arhipăstoririi Sfântului Grigorie Palama, arhiepiscopul Tesalonicului).
10. Anulează hotărâri ale Sinoadelor Ecumenice și prin urmare nu urmează modul duhovnicesc și sfânt de întrunire a sinoadelor ortodoxe, unde de la început erau acceptate și ratificare hotărârile tuturor sinoadelor ortodoxe anterioare, iar apoi își continuau lucrarea lor, adică de condamnare a ereziilor nou-apărute în rândul membrilor Bisericii.

11. Recunoaşte că membrii protestantului aşa-numit *Consiliu Mondial al bisericilor* ar avea preoţie adevărată şi succesiune apostolică, dar şi acceptă documentele eretice şi anti-ortodoxe ale acestui *Consiliu*.
12. Ignoră rolul monahismului şi mai ales atitudinea părinţilor aghioriţi faţă de papism şi de ecumenism.

Lucrarea principală a unui Sinod Ortodox este, după cum se ştie prea bine, înfruntarea noilor erezii apărute în rândul membrilor Bisericii. La acest pseudo-sinod din Creta s-a întâmplat exact opusul. Pentru că, aşa cum se vede din textele aprobate făcute deja publice - şi mai ales din textul pe care îl vom analiza – *„Relaţiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creştine"*[2] – a adoptat, a legiferat şi a oficializat, prin *„hotărâre sinodală panortodoxă"*, pan-erezia ecumenismului sincretist inter-creştin şi inter-religios ca linie şi învăţătură oficială şi legitimă a Bisericii Ortodoxe, recunoscând eclezialitate, succesiune apostolică, preoţie, har şi Taine ereticilor: papistaşi, protestanţi şi monofiziţi şi adoptând teoriile kakodoxe, înşelate, eretice şi ecumeniste despre *„teologia baptismală"*, *„eclesiologia euharistică"* şi *„Biserica împărţită sau divizată"*, iar în paralel acest text aprobat în Creta confirmă participarea Bisericii Ortodoxe la dialogurile contemporane interminabile, anti-patristice şi lipsite de rezultate concrete, precum şi rămânerea în Consiliul Mondial şi protestant al *„bisericilor"* sau mai bine zis al ereziilor şi al înşelărilor.

Textul cel mai problematic al adunării din Creta, care întăreşte cele de mai sus, este documentul al cincilea, care are denumirea: *„Relaţiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creştine"*, chiar şi însăşi denumirea lui constituind o denaturare a adevărului. Şi aceasta pentru că noi nu putem să numim *„lume creştină"* pe ereticii de tot felul, căci Sfântul Grigorie Palama ne spune că al doilea fel de ateism este erezia. Într-adevăr, aşa este, căci *„hristos"* pe care îl slăvesc ei nu mântuieşte şi nu are nicio legătură cu Iisus Hristos mărturisit de Ortodoxie, Domnul nostru care ne-a mântuit din păcat şi prin Jertfa Lui pe Cruce ne-a deschis porţile raiului.

---

[2] Proiectul de document pentru *Sfântul şi Marele Sinod al Bisericii Ortodoxe,* aprobat de Conferinţa a V-a Panortodoxă presinodală (Chambesy-Geneva, 10-17 octombrie 2015), cu titlul: *„Hotărâre: relaţii ale Bisericii Ortodoxe cu lumea creştină"*, a fost publicat, potrivit hotărârilor Sinaxei Întâistătătorilor Bisericilor Ortodoxe (care a avut loc la Chambesy-Geneva între 21-28 ianuarie 2016), în data de 28 ianuarie 2016 la adresa electronică: http://www.romfea.gr/diafora/6177-apofasis-sxeseis-tis-orthodojou-ekklisias-pros-ton-xristianiko-kosmo

Acestea sunt învățăturile transmise nouă de către Sfinții Părinți. De la luminătorii cei mari din vechime ai Bisericii au preluat și Sfinții mai noi, Grigorie Palama și Marcu Eugenicul. Bogăția Teologiei lor este comoara vieții lor în Hristos, care este tezaurul Bisericii lui Dumnezeu Celei Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolică. Viața și moartea, adevărul și minciuna nu pot să coexiste.

Trăitori ai vieții desăvârșite, Sfântul Grigorie Palama, ascetul din Athos și apoi arhiereu al Tesalonicului, precum și Sfântul Marcu Eugenicul, care a fost mai întâi monah, iar apoi arhiereu al Bisericii din Efes, nu au putut să trăiască fără să ia atitudine față de boala rătăcirii eretice. Ei au trăit ortodox, adică în har și în chip dumnezeiesc-omenesc și au propovăduit ortodox despre harul necreat al lui Dumnezeu și despre Dumnezeu-Omul, Iisus Hristos, Care este centrul unic al mântuirii și Capul Bisericii.

Când alții nu s-au sfiit și s-au aliat cu ereziile latine (papistașe), acești Sfinți au avut trezvie și s-au luptat ca să nu înceteze cuvântul Crucii a fi *scandal* și *nebunie*: *„și în timp ce iudeii cer semne și elinii caută înțelepciune, noi Îl propovăduim pe Hristos Cel răstignit: pentru iudei, piatră de poticnire (scandal, sminteală), iar pentru păgâni, nebunie, dar pentru cei chemați, și iudei, și elini, Hristos, Puterea lui Dumnezeu și Înțelepciunea lui Dumnezeu."* (**I Corinteni 1, 22-24**)

Luptele Sfinților Părinți împotriva papismului și în general a ereziilor nu sunt luptele unei ideologii împotriva alteia sau ale unei interpretări a creștinismului contra alteia. Ele sunt lupte ale credinței *„care odată pentru totdeauna le-a fost dată sfinților"* (conform Epistolei Sfântului Iuda, versetul 3) față de ateismul ascuns al raționalismului latin (papistaș - n. trad.).

În lupta aceasta Sfinții Părinți și-au dat viața, pentru că știau că datorită ereziei este în mare pericol toată credința evanghelică și, odată cu aceasta, și mântuirea omului. Ei duceau lupta din iubire față de Dumnezeu și față de adevărul despre El și în același timp de dragul omului, a posibilității mântuirii și îndumnezeirii lui.[3]

Ei au repetat prin gura lor cuvântul îndrăzneț al Sfântului Grigorie Teologul despre Sfântul Duh, când ereticii pnevmatomahi negau Dumnezeirea Lui: *„dacă tu zici că Duhul Sfânt nu este Dumnezeu, mai întâi să te îndumnezeiești tu, iar apoi să îl ajuți și pe fratele tău să se îndumnezeiască."*[4] (adică

---

[3] Arhimandritul Gheorghe Kapsanis, fragment din predica lui la Duminica Ortodoxiei, 1981.
[4] Sfântul Grigorie Palama, în P.G., volumul 36, coloana 252C.

dacă nu ai nevoie de Duhul Sfânt, atunci încearcă să vezi de poți a te îndumnezei cu adevărat tu singur și pe alții – n. trad.)

Documentul al cincilea al pseudo-sinodului de la Kolimbari (Creta) în mod special se face purtătorul ascuns al teologiei și eclesiologiei ecumeniste eretice; cu ajutorul lui Dumnezeu vom încerca pe scurt să demonstrăm că acest document este eretic, astfel încât fiecare ortodox să poată să înțeleagă mărimea blasfemiei la care au ajuns arhiereii care acceptă această adunare ca fiind, chipurile, ortodoxă.

Așadar, textul documentului 5 al adunării din Creta este următorul (va fi analizat separat fiecare paragraf în parte, textul fiind prezentat cu litere cu caracter italic – n.trad.):

1. Biserica Ortodoxă, fiind Biserica Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolică, crede cu tărie, în conștiința ei eclesială profundă, că ocupă un loc central în promovarea unității creștine în lumea contemporană.

De la primele rânduri ale documentului noi vedem deja că domină și stăpânește linia de credință eretică a ereziarhului patriarh Bartolomeu. În timp ce se mărturisește faptul că *„Biserica Ortodoxă este Biserica Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolică"*, a continua spunând că ea *„ocupă un loc central în promovarea unității creștine în lumea contemporană"* înseamnă a spune pe față că unitatea Bisericii s-a pierdut, afirmație inacceptabilă și eretică, pentru că unitatea ei nu se pierde, ci ereticii sunt tăiați de la trupul Bisericii, iar Biserica îi cheamă la reîncadrarea lor în sfântul ei trup prin pocăință.

Vedem aici cum domină duhul textelor eretice ale C.M.B., care vor ca toate ereziile să fie considerate mădulare active ale Bisericii lui Hristos, cu Taine valide și sfințitoare, incluzând între ele și Biserica Sobornicească Ortodoxă, iar singurul lucru care mai trebuie realizat este unitatea practică, adică ajungerea, conform acestor eretici, la potirul comun.

Acest deziderat este eretic, anti-patristic și lipsit de fundament ortodox, pentru că potrivit Sfinților Părinți și numai împreună-rugăciunea este de ajuns pentru a declara astfel identitatea credinței noastre cu a celor cu care noi ne rugăm împreună. De aceea, **TOATE** Sfintele Canoane vorbesc despre întreruperea pomenirii atunci când a avut loc vreo împreună-rugăciune cu ereticii,

pentru că aceasta înseamnă *a priori* credință comună între cei care se roagă împreună (indiferent de ocazie).

Așadar, concluzia este că textul acesta este anti-ortodox de la primele lui rânduri, pentru că acceptă teoria eretică baptismală și teoria ramurilor. Ca să fie un text ortodox ar fi trebuit să ceară revenirea prin pocăință (și Botez) a ereticilor în sânul Bisericii și nu să promoveze o unitate creștină care de altfel deja există în cadrul Bisericii adevărate, adică a celei Ortodoxe.

2. Biserica Ortodoxă își fundamentează unitatea pe faptul întemeierii sale de către Domnul nostru Iisus Hristos și pe comuniunea în Sfânta Treime și în Sfintele Taine. Această unitate se exprimă prin succesiunea apostolică și prin tradiția patristică și este trăită până astăzi în sânul ei.

Așa cum am spus și mai sus, textele adunării de la Kolimbari se fac purtătoarele eclesiologiei eretice ale așa-numitului *„consiliu mondial al bisericilor"*, care vorbesc despre unitatea nu în credință, așa cum ne învață Sfinții Părinți, ci în Sfânta Euharistie, al cărei prim săvârșitor și protos este desigur episcopul care, potrivit eclesiologiei ecumeniștilor, exprimă unitatea el însuși prin succesiunea apostolică de care s-a învrednicit, nu prin credința lui.

Desigur, prin acest sens asumat al unității, prin intermediul succesiunii apostolice, ecumeniștii pot să susțină și că papistașii au preoție validă, pentru că niciodată ei nu au fost *„tăiați"* de către papa de la succesiunea sau transmiterea hirotoniilor lor.

Noi le răspundem că papa s-a despărțit pe sine de adevărata credință și din acest motiv, desigur alături și de hotărârile de condamnare a papismului de către zeci de sinoade ortodoxe, papistașii nu mai au succesiune apostolică, din pricina credinței lor greșite, care invalidează hirotoniile lor.

De altfel, noi știm că Biserica celor care se mântuiesc (adică Biserica adevărată, a celor care au șansa mântuirii, fiind botezați ortodox – n. trad.) este constituită din *„adunarea Sfinților care au credința adevărată și purtare desăvârșită* (viață sfântă – n. trad.)"[5], potrivit Sfântului Isidor Pelusiotul.

Biserica lui Hristos se află numai acolo unde este Adevărul. ***„Nu aparțin Bisericii lui Hristos cei ce nu se află în adevăr"***, potrivit Sfântului Grigorie

[5] Sfântul Isidor Pelusiotul, în P.G. volumul 78, coloana 685A.

Palama.[6] Este însă nevoie în continuare de alte texte patristice, ca să vedem ce spun Părinții de Dumnezeu purtători despre ce este Biserica, dar și antiteza clară dintre învățătura lor și textele eretice pe care le-a *dogmatizat* pseudo-sinodul de la Kolimbari (iunie, 2016).

Sfântul Vasile cel Mare urmează imaginea descriptivă pe care a dat-o Sfântul Apostol Pavel despre Biserică, numind-o *„trupul lui Hristos"* și spune: *„Biserica este trupul Domnului, iar El este capul Bisericii... iar mădulare ale trupului lui Hristos suntem fiecare dintre noi, care am crezut în El."*[7]

De asemenea el învață următoarele:

a) <u>Trupul lui Hristos Cel Viu</u> este Biserica: *„noi toți cei adunați întru aceeași nădejde a chemării* (la adevărata credință – n. trad.) *suntem un trup, având drept Cap pe Hristos și fiind mădulare unii altora"*; *„Domnul nostru Iisus Hristos, Care a primit ca întreaga Biserică a lui Dumnezeu să fie numită trupul Său și ca fiecare dintre noi să ne fim mădulare unii altora, ne-a dat și nouă ca să ne fie proprii (familiare) cele ale tuturor celorlalți, potrivit legăturii dintre mădularele trupului."*[8]

b) <u>Accentuează unitatea</u> trupului Bisericii și **<u>condamnă ereziile</u>** și schismele și recunoaște autoritatea și lucrarea Bisericii: *„cei care mărturisesc credința apostolică (să îi învețe) pe cei care au înțeles-o greșit și au căzut în schisme să se supună de acum înainte autorității Bisericii, ca trupul lui Hristos (Biserica) să fie desăvârșit, revenind întru unitatea lui toate mădularele lui."*[9]

c) <u>Recomandă îndepărtarea</u> (caterisirea) episcopilor vădit nevrednici: *„curățați Biserica, îndepărtând pe (slujitorii) cei nevrednici, iar de acum înainte cercetați-i dacă sunt vrednici și (numai așa) să îi acceptați."*[10]

d) Această **<u>unitate</u>** este exprimată de Biserică prin intermediul Marii Anaforale (Rugăciuni) din cadrul Sfintei și Dumnezeieștii Liturghii a Sfântului Vasile cel Mare: *„iar pe noi pe toți, care ne împărtășim dintr-o pâine și dintr-un potir, să ne unești unul cu altul prin împărtășirea Aceluiași Sfânt Duh și pe nici unul dintre noi să nu ne faci a ne împărtăși cu Sfântul Trup și Sânge al Hristosului Tău spre judecată sau osândă, ci să aflăm milă și har împreună cu toți sfinții, care din veac au bineplăcut Ție: cu strămoșii, părinții, patriarhii,*

---

[6] Sfântul Grigorie Palama, *Toate operele,* volumul al II-lea, p. 627.

[7] Sfântul Vasile cel Mare, *Interpretare a textului din Psalmul* 34, *versetul 5*, în P.G. volumul 29, coloana 397.

[8] Idem, *Epistola către episcopi italici și gali* 1, P.G. volumul 32, coloana 483.

[9] *Ibidem,* 2, P.G. volumul 32, coloana 484.

[10] Idem, *Epistolă ctre horepiscopi,* în P.G. volumul 32, coloana 401.

proorocii, apostolii, propovăduitorii, evangheliștii, mucenicii, mărturisitorii, dascălii și cu tot sufletul cel drept ce s-a săvârșit întru dreapta credință."[11]

e) Ca trup al lui Hristos, Biserica există și este condusă de Capul ei Cel dumnezeiesc, dar *„cu toate că Hristos este Capul Bisericii"*[12] și prin Biserică este transmis harul dumnezeiesc și darul Sfântului Duh tuturor membrilor ei[13], numai credincioșii **evlavioși** (cei care respectă cele primite – n. trad.) se vor învrednici a se muta după moartea lor trupească în Biserica cerească, după ce ei au ajuns Sfinți și neprihăniți ca îngerii: *„căci nu se va scrie numele necredincioșilor în cartea celor vii, nici nu va fi acesta numărat cu Biserica celor întâi-născuți numărați în ceruri, ci numele lor vor rămâne pe pământ."*[14] (adică nu se vor mântui – n. trad.)

f) Condamnă diferențierea dintre cler și popor (în sensul că Biserica ar fi numai clericii, iar poporul ar fi doar plebea – n. trad.), adică clericalismul sau populismul.

g) Susține unitatea și iubirea dintre clerici și mireni, ca membri ai aceluiași trup prin expresia apostolică *„purtați-vă sarcinile unii altora"*[15] și prin supunerea clerului și a poporului față de poruncile lui Dumnezeu, având ca scop respectarea Sfintelor Canoane și păstrarea rânduielii bisericești, care este zdruncinată prin apariția ereziilor. *„Să nu fie mai cinstită de către noi siguranța* (lipsa prigonirii – n. trad.*) decât adevărul."* (această expresie face referire clară la lucrarea duhovnicească a episcopului)

h) Succesiunea Apostolică și Tradiția Apostolică sunt legate în mod inseparabil, devreme ce învățătura apostolică este piatra de temelie a succesiunii apostolice: *„Biserica este zidită pe temelia Apostolilor și a profeților."*[16]

Sfântul Ioan Gură de Aur ne spune: ortodoxia în credință este legată inseparabil de unitatea în Biserică, iar schisma, ca o consecință inevitabilă a ereziei, este falsificare a credinței. Din acest motiv nu numai ereziile, dar *„și schismele care apar în Biserică sunt răni"*, fapt care înseamnă că scindarea bisericească, drept consecință a schismei, *„nu este răul cel mai mic"* (*„a sfâșia Biserica* (prin schismă) *nu este un rău mai mic decât ca a cădea în erezie."*[17]

---

[11] Idem, *Slujba Sfintei Liturghii – rugăciunea Marei Anaforale Liturgice.*
[12] Idem, *Despre Sfântul Duh,* 5, 9, în P.G. volumul 32, coloana 84.
[13] Idem, *Interpretare a textului din Epistola către Efeseni* 1, 22.
[14] Idem, *Interpretare la Psalmul 48, versetul 7,* în P.G. volumul 29, coloana 448.
[15] Idem, *Epistola către Halkideas,* în P.G. volumul 32, coloana 820.
[16] Idem, *Interpretare a textului din cartea profetului Isaia 2, 66,* în P.G. volumul 30, coloana 233.
[17] Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilie la Epistola către Efeseni* în P.G. volumul 62, coloana 87.

Toate cele de mai sus sunt în deplină opoziție cu cele dogmatizate (adică cu cele hotărâte) la pseudo-sinodul de la Kolimbari, care ne trimit la învățătura eretică a mitropolitului Ioannis Zizioulas, care spune: *„cel care nu îl pomenește pe episcop în timpul Euharistiei* (al Sfintei Liturghii - n. trad.) se desparte pe sine de lista celor vii. De aceea și Euharistia care nu se săvârșește în numele episcopului eparhiot sau, *prin iconomie, a episcopului care conduce slujba ca protos este* ***fără valoare mântuitoare*** *pentru cei care o săvârșesc."*

Prin urmare, garanția (validității și a caracterului mântuitor al Tainei – n. trad.) nu este Hristos și credința preotului liturghisitor, a poporului credincios și desigur a episcopului, ci pomenirea numelui episcopului.

În final, erezia lui Zizioulas ne învață că *„nu putem să ne rugăm direct lui Hristos, ci trebuie să se intercaleze* (între noi și El – n.trad.) *icoana sau chipul Lui, adică episcopul(!)"*[18]

Dincolo de caracterul neteologic și anti-ortodox al faptului că chipurile ne rugăm **prin** episcop, ajungem chiar și la constatarea că ereticul Zizioulas susține că: *„în icoană există personal prototipul sau modelul ei, de aceea și închinarea înaintea ei „trece la modelul acesteia", potrivit cunoscutei expresii a Sfântului Vasile cel Mare."*[19]

Iată mărimea paroxismului demonic al lui Zizioulas: așa cum papa este chipurile *reprezentantul* lui Hristos pe pământ și în final este dumnezeu pe pământ, la fel și nouă, ortodocșilor, ni se pretinde deja închinarea liturgică și adoratoare a episcopului, indiferent de ce anume crede și face el, devreme ce este *„icoană a lui Hristos"* din pricina hirotoniei lui și nu a credinței lui.

Ce spun însă Sfinții Părinți referitor la subiectul credinței (adică al ***DREPTEI CREDINȚE***)?

„Toți învățătorii Bisericii, toate Sinoadele și Sfintele Scripturi ne îndeamnă să ne ferim de cei cu cuget străin (de eretici – n. trad.) *și să ne depărtăm de comuniunea cu aceștia."*[20]

Sfântul Chiril al Alexandriei spunea: *„tu îndepărtează-te de acesta* (de eretic) *și pune-l alături de diavolul sau mai bine să îl consideri chiar mai jos* (mai rău) *decât pe diavol."*[21]

---

[18] Ioannis Zizioulas, *Despre Euharistie,* 2006, p. 81.
[19] *Ibidem,* p. 83.
[20] Sfântul Marcu Eugenicul, în P.G. volumul 160, coloana 105C.
[21] În P.G. volumul 48, coloana 765.

Potrivit **Sfântului Maxim Mărturisitorul**, *„cel care îi primește pe falșii apostoli, pe falși profeți și pe pseudo-învățători, pe diavolul îl primește."*[22]

Având în vedere cele de mai sus, ce logică mai are participarea Bisericii Ortodoxe Sobornicești a lui Hristos la o organizație care este alcătuită din monofiziții anticalcedonieni și de mulțimea de formațiuni protestante?

Nu este oare credința tuturor acestora recunoscută ca erezie de către Sinoadele Ecumenice? Prin urmare, anticalcedonienii sunt condamnați de către Sinoadele Ecumenice (al IV-lea, al V-lea și al VI-lea) ca fiind monofiziți, monoteliți și mono-energeticieni. În ceea ce privește mulțimea grupărilor protestante ale C.M.B., nu sunt oare membrii acestora iconomahi? Nu neagă aceștia pururea-fecioria Născătoarei de Dumnezeu? Nu neagă Tainele Bisericii și prefacerea reală, ființială a pâinii și a vinului în Trupul și în Sângele lui Hristos? Unii dintre acești eretici nu neagă chiar și însăși Învierea Domnului?

Prin urmare, aceste kakodoxii ale lor nu sunt deja condamnate de către Sinoadele Ecumenice și mai ales de cel de-al treilea și al șaptelea? Așadar, cum într-un text panortodox se vorbește despre relații cu eretici condamnați de către Biserică?

Ideea fundamentală a ecumenismului este că creștinismul în general și Ortodoxia în special sunt *„cu lipsuri în ceea ce privește adevărul"*, ca să se ajungă la concluzia blasfemiatoare că *„toate religiile sunt căi de mântuire."*[23]

Probabil că aici trebuie să repetăm faptul că Sfinții Părinți au hotărât: ***„tuturor ereticilor anathema"***[24] și că ***„cel care nu ascultă de Hristos nu va vedea Viața, ci mânia lui Dumnezeu."*** (Ioan 3, 36)

Trebuie să știm că ***„îi considerăm ca străini de Dumnezeu și vrăjmași ai Lui pe cei ce sunt nebotezați sau rău-credincioși"***, așa precum a explicat Sfântul Ioan Sinaitul cu multe secole în urmă.[25]

De altfel, Sfântul Ioan Gură de Aur a spus că ***„cel care se împrietenește cu vrăjmașii Împăratului Hristos nu poate să fie prieten al Împăratului Hristos, dar nici să se învrednicească de viața veșnică, ci se va osândi la iad împreună cu vrăjmașii Lui."***[26]

---

[22] Sfântul Maxim Mărturisitorul, *Despre cele întâmplate (săvârșite) în primul lui exil,* partea I, în P.G. volumul 90, coloanele 144D–145A.
[23] În revista *Episkepsis,* nr. 603, p. 15.
[24] Procesele verbale ale Sinodului VII Ecumenic.
[25] Sfântul Ioan Sinaitul, *Scara, cuvântul I.*
[26] Sfântul Ioan Gură de Aur, în P. G. volumul 56, coloana 256.

Iar Sfântul Nicodim Aghioritul completează: ***„urmași sau imitatori ai lui Iuda sunt cei care de frica oamenilor se leapădă de dogmele credinței, de Canoanele Apostolice și sinodale și de Tradiția Bisericii."***[27]

Conform Sfântului Ioan Gură de Aur, ***„popor al lui Dumnezeu sunt toți cei care primesc învățătura Lui"***[28] și ***„cel care vrea să se mântuiască, mai înainte de toate trebuie să păstreze și să respecte credința apostolică și sobornicească." „Dacă cineva nu va păstra credința curată și întreagă, fără îndoială că va fi osândit (la iad)"***, zice Sfântul Athanasie cel Mare.[29]

Textele de mai sus sunt în contradicție totală cu textul adoptat în Creta, pe care îl analizăm aici și care deja a fost impus ca *dogmă* de către ecumeniști.

Și textul continuă:

Biserica Ortodoxă are misiunea și datoria să transmită și să propovăduiască întregul adevăr cuprins în Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție, ceea ce conferă Bisericii caracterul ei universal.

Acest paragraf vine însă în contradicție totală cu articolul al patrulea al textului, unde ni se spune că:

4. Biserica Ortodoxă, care se roagă neîncetat „pentru unirea tuturor", a cultivat întotdeauna dialogul cu cei care s-au separat de ea, cu cei de aproape și cu cei de departe, a condus chiar cercetarea contemporană a căilor și a mijloacelor de restaurare a unității celor care cred în Hristos și a participat la Mișcarea Ecumenică încă de la apariția acesteia, contribuind la formarea și la dezvoltarea ei ulterioară.

Aici vedem anularea și denaturarea totală a textului din Epistola către Tit, capitolul 3, versetele 10-11: *„de omul eretic, după întâia și a doua mustrare, îndepărtează-te, știind că unul ca acesta s-a înstrăinat și rătăcește în păcat, osândit de sine însuși."* Dialogul cu ereticii (de pe poziții de egalitate în credință – n. trad.) nu există nicăieri în întreaga noastră Tradiție patristică, ci

---

[27] Sfântul Nicodim Aghioritul, *Interpretare a cântării a noua.*

[28] *Selecții și răspunsuri ale Sfântului* Ioan Gură de Aur, *Cuvântul al 45-lea,* 36.

[29] Simbolul de credință al Sfântului Athanasie cel Mare.

mustrarea, îndemnul și întoarcerea ereticilor înșelați la Una, Sfântă, Apostolică și Sobornicească Biserică.

Acest lucru ni-l confirmă și marele între mărturisitori **Cuviosul Teodor Studitul**, în Epistola a 74-a, către împăratul Mihail, trimisă în numele tuturor stareților, în care referitor la această temă scrie: *„nu este permis să purtăm discuții interminabile cu eterodocșii (ereticii), căci acest lucru este contrar cu porunca apostolică, decât dacă este vorba despre mustrarea lor."*[30]

Niciunul dintre Sfinții noștri Părinți nu a folosit dialogul, ci mustrarea sau îndemnul ca mijloc de întoarcere din erezie a creștinilor înșelați. Au oare acești clerici de astăzi mai multă dragoste decât Sfinții noștri? Dacă ei susțin așa ceva, atunci nu numai că se află în cea mai mare înșelare, dar au fost deja cuprinși total de egoismul luciferic, considerându-i pe Sfinți inferiori lor, atât din punct de vedere teologic, cât și duhovnicesc.

Și textul continuă:

De altfel, datorită spiritului ecumenic și filantropic care o caracterizează, cerând după porunca divină, „ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină" (I Timotei 2, 4), Biserica Ortodoxă s-a străduit întotdeauna pentru refacerea unității creștine.

Aici se referă din nou la *„refacerea unității creștine"*, despre care am scris mai sus. Referitor la aceasta, **prof. Dimitrios Tselenghidis** remarcă: *„devreme ce unitatea Bisericii este de la sine înțeleasă* (este un dat, o realitate – n. trad.), *atunci ce fel de unitate a bisericilor este căutată în cadrul Mișcării Ecumenice? ...Se lasă impresia că există o dezbinare reală în Biserică și că perspectivele discuțiilor au în vedere unitatea pierdută a Bisericii."*

Și continuă, spunând: *„unitatea Bisericii, ca însușire fundamentală a ei, este dată de însăși ființa Bisericii și exprimă conștiința ei de sine, care a fost formulată din punct de vedere istoric în hotărârea de credință (oros-ul) a Sinodului II Ecumenic (Constantinopol, 381), care a constituit și Simbolul de credință sau Crezul Bisericii.*

---

[30] *Filocalia sfintelor nevoințe ale desăvârșirii..., Epistolele Sfântului Theodor Studitul*, cartea a II-a, epistola a 74-a, Editura *Grigorie Palama.*

În Simbolul de credință ortodox mărturisim că credem „într-Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolică Biserică." Dacă, însă, Biserica este „Una" (adică **Unică** – n. trad.), *nu pot literalmente să existe biserici eterodoxe-eretice.*

Unitatea Bisericii, ca însușire a trupului unic al Bisericii, este asigurată întru totul și irevocabil de Capul ei, care este Hristos, prin prezența continuă a Sfântului Duh în ea, încă de la Pogorârea Sfântului Duh (Cincizecimea).

De la început trebuie spus că unirea oamenilor cu Dumnezeu-Treimea și între ei – care constituie și cel mai înalt grad de unire între oameni – este ***scopul*** *principal și existențial al întregii Iconomii sau Pronii Dumnezeiești, care s-a exprimat prin Întruparea Logosului, a Fiului lui Dumnezeu și mai ales prin înființarea Bisericii Lui.*

Ca Trup tainic al lui Hristos, Biserica este locul harismatic, plin de har, unde se alcătuiește, se trăiește și se arată unirea credincioșilor, ca chip sau icoană a unirii lui Dumnezeu-Treimea.

Prin urmare, premisele teologice și ontologice sau existențiale pentru raportarea credincioșilor la unirea Treimică se află în întemeierea și formarea Bisericii, ca Trup dumnezeiesc-omenesc al lui Hristos, de care aparțin credincioșii, ca mădulare ale Lui. Unitatea neîntreruptă a Bisericii este asigurată de Hristos Însuși, ca și Cap dumnezeiesc-omenesc al ei.

Unitatea Bisericii în sine este nedespărțită în mod ontologic și se manifestă instituțional prin credință, prin cult și prin conducerea Bisericii. Această unitate întreită se fundamentează pe întreita slujire a lui Hristos și își trage puterea din ea, adică din slujirea profetică, cea arhierească și cea împărătească.

Prin urmare, aceste trei manifestări ale unității Bisericii ar trebui să fie considerate în mod organic interdependente, întrepătrunse și unite în mod de nedespărțit, ca expresii ale unicei și deplinei unități a Bisericii.

Unitatea Bisericii*, în totalitatea ei, este oferită în chip tainic, însă este păstrată și cultivată prin împlinirea poruncilor dumnezeiești și se vădește, prin excelență, în mod euharistic* (faptul că cei care sunt de aceeași credință se împărtășesc din același Potir – n. trad.)

Așadar, această unitate nu se datorează vreunei însușiri a firii noastre, cu atât mai mult este clar că ea nu este rezultatul unei acțiuni autonome a oamenilor, ci constituie rod și dar al Sfântului Duh, care rezultă din sălășluirea în fiecare dintre ei a prezenței harismatice a Duhului Sfânt, numai în cadrul Trupului tainic al lui Hristos, adică al Bisericii celei Una și Unică.

Și aceasta pentru că unitatea Bisericii presupune nașterea de sus, necreată și harismatică și vindecarea firii omenești de consecințele existențiale ale păcatului, prin Taina Sfântului Botez, dar și prin primirea harului dumnezeiesc necreat și prin lucrarea Sfântului Duh, prin Taina Sfintei Mirungeri.

Astfel, se sălășluiește permanent Împărăția lui Dumnezeu înlăuntrul celor credincioși, iar ea rămâne activă și prezentă numai cu condiția împlinirii cu iubire a poruncilor dumnezeiești, dar și a primirii cu vrednicie a Tainelor de Dumnezeu săvârșite ale Bisericii.

Exact ***Împărăția lui Dumnezeu*** *prezentă în cei credincioși constituie și unitatea ontologică prin excelență a credincioșilor în primul rând cu harul lui Dumnezeu-Treimea și apoi între ei, pentru că atunci se vădește sălășluirea – harismatică și tainică a harului Duhului Sfânt – și atunci ei devin în mod real un duh cu Dumnezeu-Treimea și între ei.*

Atunci, ceea ce pe ei îi unește – adică puterea unificatoare – este ***iubirea necreată*** *dăruită lor și lucrătoare în chip harismatic, este Slava și Împărăția dumnezeiască, așa cum au trăit-o istoric aleșii ucenici ai lui Hristos, în timpul Schimbării la Față a Domnului și apoi și permanent toți împreună în timpul Pogorârii Sfântului Duh.*

Așadar, modul realizării acestei uniri sau unități bisericești nu este creat, ci ***necreat****. Acest lucru ni-l confirmă Adevărul Ipostatic întrupat, adică Domnul Iisus Hristos, în Rugăciunea lui arhierească* (din grădina Ghetsimani, înainte de a fi arestat – n. trad.). *Nucleul Rugăciunii arhierești a lui Hristos se referă la unire, atât în ceea ce privește caracterul ei ontologic, cât și referitor la modul de însușire a ei: „și slava pe care Tu Mi-ai dat-o* – zice Domnul Hristos către Dumnezeu-Tatăl – *Eu le-am dat-o lor, pentru ca ei să fie unul, așa cum Unul suntem Noi. Eu între ei și Tu întru Mine, pentru ca ei să fie desăvârșiți întru unul; și să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit pe ei așa cum M-ai iubit pe Mine."* **(Ioan 17, 22-23)**

Cu alte cuvinte, Slava necreată și Împărăția lui Dumnezeu-Treimea este nu numai modul de realizare al unirii dumnezeiești-omenești, dar și singura „cheie" duhovnicească și trăire „mai presus de cuvânt" și înțelegere „inefabilă" a ei, ca revelare a iubirii necreate a lui Dumnezeu-Tatăl, care i se oferă omului prin Hristos și se sălășluiește în el prin trăirea în Duhul Sfânt.

Gradul *unirii harismatice a credincioșilor, ca ființe create, este pus în paralel – întotdeauna păstrând proporția analogiei – cu gradul unirii necreate după ființă pe care o are Dumnezeu-Tatăl cu Fiul Lui, în Duhul Sfânt.*

Din textul biblic de mai sus rezultă că ***scopul*** *lui Dumnezeu-Treimea cu credincioșii – clerici, monahi și mireni, necăsătoriți și căsătoriți – este exact același pentru toți, indiferent de felul fiecăruia. Este ca ei să devină un duh cu Dumnezeu-Treimea și între ei, pentru a ajunge la desăvârșirea necreată „cea mai presus de cuvânt" și să guste din ea și în viața aceasta, pentru că numai așa ei pot să dea în mod practic și trăit mărturia lor despre iubirea desăvârșită și necreată a lui Dumnezeu și să ofere misiunea lor creștină în mod convingător, cu ajutorul lui Dumnezeu, către lumea înstrăinată de El.*[31]

Prin urmare, numai în Duhul Sfânt, adică doar în mod necreat putem să devenim unul (un singur trup – n. trad.) *în Biserică, pentru că Duhul Sfânt pe Care Îl primim în mod harismatic prin intermediul ei este o realitate necreată. Prin această unire necreată se învrednicește de cel mai înalt grad atât viața de aici a credincioșilor, cât și cea viitoare și veșnică, ca scop al lui Dumnezeu-Treime în cadrul Bisericii Lui celei una și unică.*

În cadrul acesta al unității harismatice a Bisericii nu au nicio poziție existențială idolatrizările rafinate ale nici unei persoane sau instituții, făcute de către cei căsătoriți (cei doi soți, precum și de copiii lor), nici de către cei necăsătoriți (clerici sau monahi).

De aceea, dacă se întâmplă ca o formă a unității bisericești să ajungă să fie idolatrizată și să apară ca adoratori ai ei clericii de toate gradele și mirenii, aceasta înseamnă că această formă de unitate este una creată și autonomă sau separată față de Biserica însăși, de aceea ea este, desigur, lepădată ca fiind străină de caracterul sau ființa ei (*a face* ***ascultare totală*** de episcop – n. trad.).

Unitatea desăvârșită și harismatică a Bisericii este înțeleasă și se vădește în faptă, conform Sfântului Ioan Gură de Aur, ca acord în cuget – în credință – dar și ca potrivire în înclinația interioară – adică în iubire. Înainte de orice, însă, unitatea presupune același cuget, în timp ce iubirea – conform aceluiași Sfânt Părinte – rezultă din credința dreaptă. (conform P.G. volumul 62, coloana 509).

Exact de aceea, doxologia sau cântarea de slavă „cu o singură gură și cu o singură inimă" a lui Dumnezeu-Treime în cultul dumnezeiesc presupune nu

---

[31] Desigur, **sfințenia necreată** nu putem niciodată să o dobândim, cum spune prof. Dimitrios Tselenghidis, nici să o gustăm (să ne împărtășim de ea, după ființă), pentru că necreatul nu are nicio legătură cu creatul, așa cum spune pr. prof. Ioannis Romanidis. Însă omul poate să participe, după putință, la energiile necreate ale Sfântului Duh și această ***participare*** nu înseamnă că omul devine una cu energiile necreate, ci că participă, se împărtășește de ele. Această participare poate fi înțeleasă atunci când cineva o trăiește și poate și trebuie să o transmită, în mod convingător, cu ajutorul lui Dumnezeu, restului lumii.

numai credința, ci neapărat și o viață în Duhul Sfânt, care este prin excelență o viață de iubire adevărată și necreată.

Cu aceste premise trăite, unitatea Bisericii, în totalitatea ei, și unitatea creștinilor, ca membri ai Bisericii, au și exprimarea lor văzută în adunarea euharistică, în cadrul cultului dumnezeiesc.

Din cele spuse mai sus credem că este clar și pe deplin înțeles că ***este cu totul imposibilă – ontologic și practic – unitatea cu ereticii condamnați de Sinoadele Ecumenice fără primirea acestora prin pocăință și potrivit Sfintelor Canoane în Una și Unica, Sfânta, Sobornicească și Apostolică Biserică, adică în Ortodoxie.***

De aceea și este evident că „îmbisericirea" (acordarea de caracter eclezial) fără condiții și arbitrară a ereticilor de către așa-numitul „Sfânt și Mare Sinod" din Creta (iunie, 2016) este inacceptabilă, invalidă și fără putere din punct de vedere bisericesc și ea constituie un ***adulter duhovnicesc****, conform Vechiului Testament, prin care este înjosit Dumnezeu ca fiind Unul „zelot."*

Această „îmbisericire" anti-canonică nu obligă în nici un fel, din punct de vedere bisericesc, pe niciun credincios ortodox care vrea să rămână – ca un bun credincios – în duhul hotărârilor Sinoadelor Ecumenice, fiind „următor", în acest mod concret, „al Sfinților Părinți."[32]

Aceeași concluzie anti-ortodoxă și eretică despre restabilirea unității este continuată și mai jos, în text spunându-se astfel:

Astfel, participarea ortodoxă la mișcarea pentru restaurarea unității cu ceilalți creștini în Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească nu este deloc împotriva naturii și istoriei Bisericii Ortodoxe, ci constituie expresia constantă a credinței și a tradiției apostolice în condiții istorice noi.

5. Dialogurile teologice bilaterale actuale ale Bisericii Ortodoxe și participarea sa la Mișcarea Ecumenică se sprijină pe însăși conștiința Ortodoxiei și pe spiritul ei ecumenic, cu scopul de a căuta, pe baza credinței și a tradiției Bisericii primare a celor șapte Sinoade Ecumenice, unitatea tuturor creștinilor. Potrivit naturii ontologice a Bisericii, unitatea sa nu poate fi tulburată.

---

[32] Dimitrios Tselenghidis, fragment din prima lui scrisoare către Sfântul Sinod al Greciei, 2016.

Din nou se face aici referire la dialogurile teologice și la participarea Ortodoxiei la Mișcarea Ecumenică, care însă constituie, așa cum am văzut mai sus, **trădare pe bază de semnătură a credinței.**

Ca să fie vorba de mărturisire de credință și să aibă un caracter misionar ortodox ar trebui să se declare de către reprezentanții Bisericilor Ortodoxe participante că Biserica este Una și Unică, însă de fapt ei neagă unicitatea ei chiar și numai prin participarea ei la Mișcarea Ecumenică și prin acceptarea inevitabilă a termenului de *„biserică"* pentru mulțimea membrilor-ereziilor ei.

Aici ar trebui să se clarifice faptul că în Sfânta Biserică Ortodoxă, care este una și unitară, niciodată nu s-a pierdut unitatea în credință și comuniunea în Duhul Sfânt dintre creștini și fiindcă ea însăși va exista până la sfârșitul lumii, așa cum a spus Domnul Hristos: *„și porțile iadului nu o vor birui pe ea"* (**Matei 16, 8**), deci comuniunea acesteia va fi de asemenea veșnică.

Însă este din nou nevoie aici de interpretarea patristică a existenței dialogurilor. Conform **Sfântului Ioan Gură de Aur**, dialogul ortodocșilor cu ereticii nu presupune nicio concesie de la credința Bisericii, nici negocierea vreunui element al ei, ci persistența în ea și încercarea apropierii și revenirii ereticilor la Ortodoxie, în scopul mântuirii lor.

Din acest motiv Sfântul Ioan Gură de Aur accentuează în mod deosebit că păstrarea bunei înțelegeri și cultivarea iubirii presupun apărarea adevărului credinței, îndemnând în mod imperativ pe cei care discută cu adepții ereziilor: ***„să nu acceptați nicio dogmă falsă, sub pretextul iubirii"***[33], ci *„dacă veți vedea că credința este păgubită, să nu preferați înțelegerea mai mult decât adevărul, ci să stați în adevăr cu curaj până la moarte, netrădând adevărul cu nimic."*[34]

Acceptarea de dogme false și rătăcirea în credință, accentuează Sfântul Ioan Gură de Aur, nici nu cultivă iubirea adevărată, nici nu poate asigura unitatea bisericească și buna înțelegere, devreme ce atunci când se pune un asemenea dialog sub semnul negocierii elementelor credinței, cu scopul adăugării sau al înlăturării unor elemente în parte, pentru a se realiza un ***acord***, de dragul iubirii, atunci pândește pericolul abaterii membrilor Bisericii chiar și spre alte erezii, mai cumplite: *„ca să nu ajungem la mii de erezii și să avem necazuri,* (să fim cu luare aminte și) *dacă se încearcă a se adăuga ceva sau a*

---

[33] Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilie la Epistola către Filipeni,* în P.G. volumul 62, coloana 191.
[34] Idem, *Omilie la Epistola către Romani,* în P.G. volumul 60, coloana 611.

se scoate ceva din dreapta credință, credem că acesta este un fals."[35]

Și aceasta pentru că, așa cum subliniază el în acest sens, interpretând un cuvânt al Sfântului Apostol Pavel (*„sunt unii care vă tulbură și vor să strice Evanghelia lui Hristos"* – **Galateni 1, 7**): *„chiar dacă aceasta va fi contrafăcută puțin, va fi falsificată cu totul."* Ca să explice mai bine, Sfântul Ioan Gură de Aur compară încercarea de denaturare a conținutului credinței cu falsificarea unei monede, accentuând: *„ca și în cazul unei monede împărătești, cel care va tăia puțin din ceea ce este întipărit pe ea face ca întreaga monedă să fie falsă, așa și cel care va denatura și numai puțin din credința sănătoasă, o distruge pe toată, căzând mai rău decât era înainte să creadă."*[36]

În **concluzie**, scopul dialogului cu ereticii nu este negocierea credinței ortodoxe cu ei, ci reușirea întoarcerii lor întru pocăință în Biserică, pentru că aceasta este spital duhovnicesc (*„această casă este spital duhovnicesc"*[37]).

Și ajungem la **punctul controversat**, la articolul al șaselea al textului, unde se arată pe față deja că adunarea de la Kolimbari s-a desfășurat doar pentru un singur motiv: să aprobe pan-erezia ecumenismului și textele C.M.B. (ca fiind *ortodoxe*).

6. Biserica Ortodoxă acceptă denumirea istorică a altor biserici și confesiuni creștine eterodoxe, fără a fi în comuniune cu ele, dar crede că relațiile ei cu acestea trebuie să se sprijine pe clarificarea, cât mai repede și cât mai obiectiv posibil, a întregii lor eclesiologii și, în special, a învățăturii lor generale despre Taine, har, preoție și succesiune apostolică.

În fraza sofistică și demonică: ***„Biserica Ortodoxă acceptă denumirea istorică a altor biserici și confesiuni creștine eterodoxe, fără a fi în comuniune cu ele"*** avem recunoașterea totală și oficială a ereziilor ca *biserici*, căci hotărârea dogmatică respectivă îi recunoaște ca *„biserici care drept învață cuvântul adevărului"* și nu ca erezii, așa cum sunt în realitate, pe monofiziți (sau precalcedonieni), pe papistași, pe vechii catolici, pe anglicani și pe toți ceilalți protestanți și neoprotestanți.

---

[35] Idem, *Omilie la Epistola către Evrei*, în P.G. volumul 63, coloana 73.
[36] Idem, *Omilie la Epistola către Galateni*, în P.G. volumul 61, coloana 622.
[37] Idem, *Omilie la Evanghelia după Ioan*, în P.G. volumul 59, coloana 36.

În hotărârea dogmatică respectivă nu este însă menționat deloc cuvântul „erezie", în contradicție cu documentele dogmatice ale Bisericii Ortodoxe și cu Sfintele Canoane, care folosesc des termenul *„erezie."*

Aceasta înseamnă clar că hotărârea dogmatică însăși luată la Kolimbari consideră Biserica Ortodoxă ca fiind una dintre bisericile sau confesiunile creștine. Adică atât Biserica Ortodoxă, cât și celelalte așa-numite *„biserici"* au aceeași credință, însă sunt diferite doar în exprimarea ei teologică.

Și din acest motiv, adică pentru ca să existe o **unire sincretistă**, nu una de identitate a credinței, între Biserica Ortodoxă și grupările eretice, singurul lucru care rămâne este existența unui progres în convergența formulărilor lor teologice în ceea ce privește așa-zisa temă a *credinței comune.*

Hotărârea dogmatică respectivă este exprimată astfel: ***„clarificarea, cât mai repede și cât mai obiectiv posibil, a întregii lor eclesiologii și, în special, a învățăturii lor generale despre Taine, har, preoție și succesiune apostolică."*** Astfel, adunarea de la Kolimbari (2016) acceptă că **papismul ar fi Biserică**, de asemenea recunoaște și hotărârile dialogurilor teologice cu papistașii, care primesc acum **ratificare sinodală**. În cadrul acestor dialoguri, însă, așa cum se știe, are loc recunoașterea *„caracterului lor bisericesc, a credinței apostolice, a Tainelor valide și a succesiunii apostolice pentru erezia papistașă."*[38] Așadar, și numai prin această hotărâre se dovedește că adunarea aceasta din Creta a căzut din credința și din mărturisirea ortodoxă.

Iar articolul al șaselea continuă:

Astfel, ea are o abordare favorabilă, atât din motive teologice, cât și pastorale, față de dialogul teologic la nivel bilateral și multilateral cu ceilalți creștini și, de o manieră mai generală, față de participarea la Mișcarea Ecumenică contemporană, având convingerea că pe calea dialogului ea aduce o mărturie dinamică a plenitudinii adevărului în Hristos și a comorilor ei duhovnicești tuturor celor care se află în afara ei, cu scopul de a netezi calea spre unitate.

Din nou se vorbește despre unitatea pierdută și desigur despre dialog care, așa cum am mai spus, este interzis clar de către Sfintele Canoane.

---

[38] Vezi textele de la Munchen (1982), Bari (1987), Noul Valaam (1988), Balamand (1993).

Aici vedem însă şi denaturarea adevărului, prezentându-se dialogul ca *„mărturie dinamică a plenitudinii adevărului în Hristos şi a comorilor ei duhovniceşti tuturor celor care se află în afara ei"*, lucru care se întâmplă numai prin activitatea misionară a Bisericii, desigur fără abateri de la credinţă şi de la dogme.

7. În spiritul celor de mai sus, toate Sfintele Biserici Ortodoxe locale participă astăzi activ la dialogurile teologice oficiale şi, majoritatea dintre ele, în diferite organisme intercreştine naţionale, regionale şi internaţionale, în pofida crizei profunde prin care trece Mişcarea Ecumenică. Această activitate multidimensională a Bisericii Ortodoxe izvorăşte din sentimentul responsabilităţii şi din convingerea că înţelegerea reciprocă şi cooperarea sunt esenţiale „pentru a nu pune piedică Evangheliei lui Hristos" (I Corinteni 9, 12).

În articolul al şaptelea ereticii ecumenişti încearcă să justifice cele de nejustificat. Ei consideră ca absolut necesară participarea activă a ortodocşilor la dialoguri şi la C.M.B. din motive de misiune şi de afirmare a adevărului credinţei şi acest lucru este formulat ca mai sus, prin următoarele cuvinte: *„Această activitate multidimensională a Bisericii Ortodoxe izvorăşte din sentimentul responsabilităţii şi din convingerea că înţelegerea reciprocă şi cooperarea sunt esenţiale „pentru a nu pune piedică Evangheliei lui Hristos."*

8. Desigur, purtând dialoguri cu ceilalţi creştini, Biserica Ortodoxă nu ignoră dificultăţile unei asemenea acţiuni; mai mult, ea cunoaşte obstacolele ce se ridică în calea unei înţelegeri comune a tradiţiei Bisericii primare şi nădăjduieşte că Sfântul Duh, care constituie întreagă instituţia Bisericii (stihira Vecerniei Rusaliilor), va plini pe cele cu lipsă (rugăciune la hirotonie). În acest sens, în relaţiile sale cu ansamblul lumii creştine, Biserica Ortodoxă nu se sprijină numai pe puterile omeneşti ale celor care poartă dialogurile, ci mai ales pe călăuzirea Sfântului Duh în harul Domnului, Care S-a rugat ca „toţi să fie una" (Ioan 17, 21).

Dacă, într-adevăr, desfăşurarea dialogului era pentru catehizarea şi pentru întoarcerea ereticilor înşelaţi, ar fi existat **o dată de încheiere**, care ar fi fost a doua încercare nereuşită de mustrare şi de îndemn din partea ortodocşilor (cum porunceşte Sfântul Pavel).

În acest articol vedem și prezența textului biblic *„ca toți să fie **unul**"* (este greșit spus *„una"*, pentru că în original este cuvântul *ἕν*, de gen neutru, care înseamnă *„unul"* și se referă la a fi toți un singur Trup, adică membri ai Ortodoxiei – n.trad.). Acest text este folosit fără condiții, așa cum îl prezintă pseudo-sinodul din Creta, doar pentru a sprijini ***iubirismul sterp*** care există mereu în textele ecumeniste ale ereticilor, și nu pentru a susține renunțarea la erezii din partea ereticilor și, în final, întoarcerea lor întru pocăință în Biserica lui Hristos, care este și scopul dorit de El.

9. Dialogurile teologice bilaterale actuale, anunțate de către Conferințele panortodoxe, sunt expresia hotărârii unanime a tuturor Preasfintelor Biserici Ortodoxe locale, care sunt chemate să participe activ și continuu la desfășurarea lor, pentru ca astfel mărturia unanimă a Ortodoxiei spre slava lui Dumnezeu Celui în Treime să nu fie împiedicată. În cazul în care o Biserică locală decide să nu-și desemneze reprezentați la un dialog sau la o întrunire anume, iar dacă această decizie nu este luată la nivel panortodox, atunci dialogul continuă.

Conferințele și consfătuirile panortodoxe care au aprobat dialogurile teologice bilaterale nu sunt aprobate de totalitatea ortodocșilor, ci constituie o altă distonanță în trupul Bisericii, ca și cea a acestui pseudo-sinod, în care nu au votat toți ierarhii, ci reprezentanții-întâistătătorii Bisericilor lor locale.

Acest document votat în insula Creta este o încălcare grosolană și evidentă a opiniei și a încuviințării finale a pliromei ortodoxe, care de la începutul Bisericii a hotărât **dacă** hotărârile unor sinoade vor fi sau nu acceptate.

Absența unei Biserici locale trebuie, în orice caz, să fie discutată în cadrul unei comisii ortodoxe pentru dialog înainte de începerea dialogului sau a întrunirii în cauză, pentru a exprima solidaritatea și unitatea Bisericii Ortodoxe. Dialogurile teologice bilaterale sau multilaterale trebuie să se supună evaluărilor periodice la nivel panortodox.

Așa cum am spus și mai sus, dialogurile teologice se desfășoară fără aprobarea clerului și a poporului, ci prin hotărâri arbitrare ale unor episcopi care slujesc ecumenismului, și care conduc Biserica spre panerezie, iar acest lucru este evident în textul pe care îl analizăm aici.

10. Problemele care apar pe parcursul discuțiilor teologice din Comisiile teologice mixte nu constituie întotdeauna justificări suficiente pentru revocarea

unilaterală de către vreo Biserică Ortodoxă locală a reprezentanţilor ei sau pentru întreruperea definitivă a participării ei la dialog. Retragerea din dialog a vreunei Biserici trebuie să fie evitată, de regulă, depunându-se eforturile necesare la nivel interortodox pentru restabilirea reprezentativităţii complete a Comisiei teologice ortodoxe angajate în dialogul respectiv. Dacă una sau mai multe Biserici Ortodoxe locale refuză să participe la întrunirile Comisiei mixte teologice a unui dialog anume din motive eclesiologice, canonice, pastorale sau morale, Biserica sau acele Biserici trebuie să comunice în scris refuzul lor Patriarhului Ecumenic şi tuturor Bisericilor Ortodoxe, potrivit practicii panortodoxe. În timpul consultării panortodoxe ulterioare, Patriarhul Ecumenic va urmări consensul celorlalte Biserici Ortodoxe pentru a se putea întreprinde tot ceea ce este necesar, inclusiv o reevaluare a procesului unui dialog teologic, în cazul în care se va considera, prin unanimitate, ca fiind necesară.

11. Metodologia urmată în timpul desfăşurării dialogurilor teologice are drept scop rezolvarea diferenţelor teologice care au fost moştenite din trecut sau a eventualelor diferenţieri apărute mai recent şi căutarea elementelor comune ale credinţei creştine. Ea presupune şi informarea corespunzătoare a întregii Biserici (pleromei) despre evoluţia diferitelor dialoguri. În cazul imposibilităţii depăşirii vreunei diferenţe teologice precise, dialogul teologic poate continua după ce a fost înregistrat dezacordul constatat în privinţa acelei probleme punctuale şi comunicându-se despre acest dezacord tuturor Bisericilor Ortodoxe locale în vederea luării măsurilor care se impun.

Aşa cum am menţionat mai sus, se continuă cuvântul despre un dialog fără condiţii şi nu despre o evanghelizare şi o expunere a adevărului prin iubire în faţa ereticilor înşelaţi şi rupţi de Biserică.

12. Este evident că în timpul desfăşurării dialogurilor teologice, scopul comun al tuturor este restabilirea finală a unităţii în credinţa cea adevărată şi în iubire. Însă deosebirile teologice şi eclesiologice existente permit desigur o oarecare ierarhizare în ceea ce priveşte obstacolele care stau în calea realizării scopului stabilit la nivel panortodox.

Specificul problemelor fiecărui dialog bilateral presupune diferenţierea metodologiei de urmat în fiecare caz, dar nu şi o diferenţiere în ceea ce priveşte scopul, deoarece scopul este unitar în toate dialogurile.

Menţiunea că *„în timpul desfăşurării dialogurilor teologice, scopul comun al tuturor este restabilirea finală a unităţii în credinţa adevărată şi în iubire"* este cu totul greşită şi inacceptabilă, pentru că trebuie să se clarifice şi să se sublinieze faptul că **întoarcerea** la credinţa adevărată îi priveşte pe eretici şi pe schismatici şi nu are legătură în niciun fel cu Biserica Ortodoxă (pentru că ea este deţinătoarea şi mărturisitoarea Adevărului – n. trad.).

Referitor la articolul 12 al textului, Sfintele Canoane ale Bisericii, care au autoritate ecumenică (nu ecumenistă, cum are adunarea de la Kolimbari – n. trad.) şi care se referă la interzicerea împreună-rugăciunii cu ereticii sunt următoarele:

1. Canonul 10 al Sfinţilor Apostoli: *„Dacă cineva cu cel scos de la împărtăşire măcar în casă de s-ar ruga împreună, acesta să se afurisească."*

2. Canonul 11 al Sfinţilor Apostoli: *„Dacă cineva cleric fiind, cu cleric caterisit s-ar ruga împreună, să se caterisească şi el."*

3. Canonul 45 al Sfinţilor Apostoli: *„Episcopul sau preotul sau diaconul care s-au rugat cu ereticii numai să se afurisească; iar de au dat lor voie, ca unor clerici a lucra ceva, să se caterisească."*

4. Canonul 65 al Sfinţilor Apostoli: *„Dacă vreun cleric sau mirean va intra în sinagoga iudeilor sau a ereticilor spre a se ruga, să se şi caterisească şi să se afurisească* (să fie oprit de la împărtăşire – n. trad.)."

5. Canonul 71 al Sf. Apostoli: *„Dacă vreun creştin ar aduce untdelemn la altarul păgânilor sau în sinagoga iudeilor, în sărbătorile lor, sau lumânări ar aprinde, să se afurisească."*

6. Canonul 6 al Sinodului local de la Laodiceea: *„Nu este îngăduit ereticilor să intre în casa lui Dumnezeu dacă stăruie în eres."*

7. Canonul 9 al Sinodului de la Laodiceea: *„Celor ce sunt ai Bisericii nu le este îngăduit să meargă la cimitirele ori la cele ce se zic locuri mucenicești ale oricăror eretici pentru rugăciune ori pentru vindecare; unii ca aceştia, de vor fi credincioşi, să se excomunice până la un timp anumit. Iar pocăindu-se şi mărturisindu-se că au greşit, să se primească."*

8. Canonul 32 al Sinodului local de la Laodiceea: *„Nu se cuvine a primi binecuvântările ereticilor, care mai mult sunt absurdităţi decât binecuvântări."*

9. Canonul 33 al Sinodului local de la Laodiceea: *„Nu se cuvine a ne ruga împreună cu ereticii sau cu schismaticii."*

10. Canonul 34 al Sinodului local de la Laodiceea: *„Nici un creştin nu se cuvine să părăsească pe martirii lui Hristos şi să se ducă la pseudomartiri,*

adică la ai ereticilor sau la cei ce mai înainte au fost eretici; căci aceştia sunt străini de Dumnezeu. Deci cei ce se vor duce la dânşii să fie anatema."

11. Canonul 37 al Sinodului local de la Laodiceea: *„Nu se cuvine a primi de la iudei sau eretici darurile trimise de sărbători, nici a serba împreună cu ei."*

12. Canonul 9 al Sfântului Timotei al Alexandriei: *„**Întrebare**: Oare se cuvine clericului a se ruga fiind **de faţă** arieni sau alţi eretici şi nu-i va strica în cazul când se va ruga sau va aduce jertfa în prezenţa lor? **Răspuns**: La dumnezeiasca aducere, diaconul strigă mai înainte de sărutare: „Cei neîmpărtăşiţi (chemaţi) ieşiţi"; deci **nu li se cuvine a fi de faţă, fără numai dacă făgăduiesc a se pocăi şi a fugi de eres.**"*

La Canoanele de mai sus ar trebui adaugate şi următoarele:

13. Canonul 2 al Sinodului local din Antiohia: *„Toţi cei ce intră în Biserică şi ascultă Sfintele Scripturi, dar nu participă la rugăciune împreună cu poporul, sau se feresc de participare la Sfânta Euharistie potrivit oarecărei nerânduieli, aceştia să se lepede din Biserică, până când nu se vor mărturisi şi nu vor arăta roduri de pocăinţă, şi atunci rugându-se vor putea primi iertare; nu le este iertat însă să comunice cu cei excomunicaţi, nici umblând în case să se roage împreună cu cei ce nu se roagă împreună cu Biserica, nici să se primească în altă Biserică cei ce nu se adună împreună în altă Biserică. Iar de se va vădi că oarecare dintre episcopi, sau presbiteri, sau diaconi, sau oarecare din canon (catalogul clericilor) va comunica cu cei excomunicaţi, acesta încă să fie excomunicat ca unul ce tulbură canonul Bisericii."*

14. Canonul 1 al Sinodului IV Ecumenic (*„Canoanele cele aşezate de Sfinţii Părinţi în fiecare Sinod până acum am îndreptuit a se ţine"*) confirmă Canoanele Sinoadelor locale din Laodiceea şi din Antiohia, precum şi Canoanele Sfântului Timotei al Alexandriei)

15. Canonul 2 al Sinodului VI Ecumenic[39] confirmă Canoanele Apostolice, ale Sinoadelor locale dinaintea acestui Sinod şi ale Sfinţilor Părinţi.

---

[39] Acestui Sfânt Sinod i s-a mai părut şi aceea că este un lucru foarte bun şi de mare însemnătate ca şi de acum înainte să rămână tari (sigure) şi statornice, spre tămăduirea sufletelor şi vindecarea suferinţelor, cele 85 de Canoane care au fost primite şi întărite de către Sfinţii şi fericiţii Părinţi cei mai înainte de noi, şi care au fost încă şi predanisite nouă cu (sub) numele Sfinţilor şi slăviţilor Apostoli.

Dar de vreme ce în aceste Canoane ni se porunceşte nouă să primim orânduirile aceloraşi Sfinţi Apostoli date prin Clement, cărora încă din vechime li s-au mai adăugat (introdus) prin oarecari rătăciţi (eterodocşi) unele lucruri mincinoase şi străine dreptei credinţe (false), spre paguba Bisericii, şi care ne-au întunecat frumuseţea cuviincioasă a

16. Canonul 1 al Sinodului VII Ecumenic, prin care se întăresc Canoanele primite de întreaga Biserică până acum.[40]

---

dumnezeieştilor învăţaturi (dogme), – am făcut lepădarea cea de cuviinţă a unor astfel de orânduiri, spre zidirea şi ferirea de primejdie (asigurarea) a preacreştineştii turme, nici într-un chip judecând **a pune în rând cu învăţătura curată** (autentică) şi (întreagă) desăvârşită a Apostolilor născocirile mincinoasei vorbiri eretice.

Pecetluim însă (întărim) şi pe toate celelalte Canoane care au fost aşezate de către sfinţii şi fericiţii noştri părinţi, şi adică ale celor 318 Sfinţi Părinţi care s-au întrunit la Niceea şi ale celor de la Ancira, încă şi ale celor de la Neocezareea, precum şi a celor de la Gangra; iar lângă acestea şi (cele) ale celor de la Antiohia Siriei, dar şi ale celor din Laodiceea Frigiei, încă şi ale celor 150 care s-au adunat în această de Dumnezeu păzită şi împărătească cetate şi ale celor 200 care s-au întrunit mai demult în cetatea de căpetenie (metropolă) a Efesenilor, şi ale celor 630 de Sfinţi şi fericiţi Părinţi din Calcedon, de asemenea şi ale celor din Sardica şi încă şi ale celor din Cartagina, apoi încă şi a celor ce de curând s-au adunat în această de Dumnezeu păzită şi împărătească cetate în vremea lui Nectarie, înaintestătătorul acestei cetăţi împărăteşti, şi ale lui Teofil care a fost arhiepiscop al Alexandriei, şi ale lui Dionisie care a fost arhiepiscop al marii cetăţi a Alexandriei, dar şi ale lui Petru, care a fost (arhiepiscop) al Alexandriei şi Martirul, şi ale lui Grigorie, care a fost episcop al Neocezareei şi de minuni făcătorul (Taumaturgul), ale lui Atanasie, arhiepiscopul Alexandriei, ale lui Vasilie arhiepiscopul Cezareei Capadociei, ale lui Grigorie episcopul Nyssei, ale lui Grigorie Teologul, ale lui Amfilohie al Iconiei şi ale lui Timotei, care a fost mai demult arhiepiscop al Alexandriei, şi ale lui Teofil, arhiepiscopul aceleiaşi mari cetăţi a Alexandrinilor, ale lui Chiril arhiepiscopul Alexandriei şi ale lui Ghenadie, care a fost patriarh al acestei de Dumnezeu păzite şi împărăteşti cetăţi, dar încă şi canonul aşezat de către Ciprian, care a fost arhiepiscop al ţării Africanilor şi Martir, şi de către sinodul ţinut sub el, care canon a avut tărie (a fost în vigoare) în locurile înaintestătătorilor pomeniţi mai înainte (menţionaţi) şi numai după obiceiul predanisit lor. Şi nimănui să nu-i fie îngăduit a strica cele mai înainte arătate Canoane sau a le lepăda (abroga) sau a primi în afară de cele de faţă stabilite (arătate) alte Canoane, mincinos intitulate de către unii care le-au alcătuit şi care au încercat să precupeţească adevărul.

Iar dacă cineva s-ar prinde înnoind vreun canon din cele zise sau încercând a-l surpa, să fie învinuit, primindu-şi osânda precum rânduieşte un asemenea canon împotriva căruia a greşit şi prin aceasta se vindecă de ceea ce a greşit.

[40] Celor care au dobândit vrednicia (demnitatea) preoţească, rânduielile canonice le sunt mărturii şi îndreptări, pe care primindu-le cu bucurie, cântăm împreună cu dumnezeiescul vestitor David, către Domnul Dumnezeu, zicând: *„întru calea mărturiilor tale m-am desfătat ca întru toată bogăţia"* (Ps. 118, 14) şi: *„Ai poruncit ca mărturiile tale să fie dreptate în veac; înţelepţeste-mă şi viu voi fi"* (Ps. 118, 138, 144). Şi dacă glasul proorocesc (profetic) ne porunceşte nouă să păzim în veac mărturiile lui Dumnezeu şi să vieţuim întru ele, este învederat (evident) ca ele rămân neclătinate şi nestrămutate, căci şi văzătorul de Dumnezeu Moise zice astfel: *„Acestora nu este a li se adăuga (nimic) şi nici nu este să se scoată (ceva) dintr-însele"* (Deuteronom 12, 32). Şi dumnezeiescul Apostol Petru, proslăvindu-se întru ele, strigă: *„Spre care şi îngerii doresc să privească"* (I Petru 1, 12), şi Sfântul Pavel zice: *„Chiar dacă noi, sau înger din cer de ar binevesti vouă, în afară de ceea ce v-am binevestit noi vouă, să fie anatema"* (Galateni 1, 8).

Aşadar, acestea astfel fiind, şi fiindu-ne nouă mărturie, bucurându-ne de ele ca şi când cineva ar găsi comori multe, ***cu bucurie (ne însuşim) primim în inimile noastre Sfintele Canoane,*** şi întărim întreaga şi nestrămutata orânduire a lor, a celor ce sunt aşezate de

Din simpla citire a acestor Sfinte Canoane devin evidente următoarele:

1. Pentru Sfinții Părinți tema comuniunii cu ereticii prin rugăciune și prin cultul dumnezeiesc este una de cea mai mare importanță din punct de vedere duhovnicesc. Acest lucru este evident prin numărul mare de Canoane care tratează această temă.

2. Subiectul împreună-rugăciunii cu ereticii a preocupat dintotdeauna Biserica. De aceea și Canoanele respective de interzicere a acesteia acoperă cronologic întreaga perioadă în care s-a alcătuit Dreptul Canonic al Bisericii.

3. Cu siguranță încălcările acestor rânduieli canonice au fost dese. Însă Biserica a rămas statornică, a repetat și a reformulat **aceleași interdicții.**

4. Rânduielile canonice sunt clare, absolute și categorice în interzicerea participării la rugăciune și la cult comun cu ereticii și cu schismaticii.

Cu toate că, potrivit naturii ontologice a Bisericii, unitatea deja există și de aceea este imposibil ca ea să fie tulburată, totuși Biserica Ortodoxă are acum drept scop (după părerea ecumeniștilor - n. trad.) netezirea căii care **conduce la o altă unitate, diferită de cea ontologică, adică la o unitate sincretistă a Bisericii Ortodoxe cu grupările eretice și nu pe baza realei identități în credință.**

Această aplanare a diferențelor existente se urmărește a se dobândi prin dialogurile teologice bilaterale și multilaterale cu ereticii (care însă de acum înainte, după adunarea ecumenistă din Creta, vor fi numiți *alți creștini,* la fel ca și ortodocșii), în cadrul pan-ereziei ecumenismului.

În acest sens, în **articolul 16** al textului sunt scrise următoarele:

16. Unul din principalele organisme ale Mișcării Ecumenice contemporane este Consiliul Mondial al Bisericilor (CMB). Anumite Biserici Ortodoxe au fost membre fondatoare ale acestui Consiliu și, mai apoi, toate Bisericile Ortodoxe locale au devenit membre. CMB este un organism intercreștin struc-

---

către sfintele trâmbițe ale Duhului, ale preaslăviților Apostoli, ale celor șase Sfinte Sinoade Ecumenice, și ale celor ce s-au întrunit local pentru așezarea unor astfel de rânduieli, și ale sfinților noștri părinți. Căci ei toți sunt luminați de către unul și același Duh, au orânduit cele de folos. Și pe acei pe care ei îi supun anatemei, și noi îi dăm anatemei; și pe cei care îi supun caterisirii, și noi îi caterisim; si pe cei care îi supun afurisirii, și noi îi afurisim, iar pe cei pe care îi dau epitimiei, și noi așijderea îi supunem. Căci Sfântul Apostol Pavel, care s-a urcat în al treilea cer și a auzit cuvintele cele negrăite, strigă lămurit: *„Fără iubire de argint să fie purtarea voastră, îndestulându-vă cu cele de față* (pe care le aveți)" (Evrei 13, 5).

turat, în pofida faptului că nu reunește în cadrul său toate bisericile și toate confesiunile creștine eterodoxe. În același timp, există și alte organizații intercreștine și organisme regionale, precum Conferința Bisericilor Europene (KEK), Consiliul Ecumenic al Bisericilor din Orientul Mijlociu și Consiliul Panafrican al Bisericilor. Acestea, alături de CMB, îndeplinesc o misiune importantă pentru promovarea unității lumii creștine. Biserica Ortodoxă a Georgiei și cea a Bulgariei s-au retras din Consiliul Mondial al Bisericilor, prima în 1997, iar a doua în 1998, fiindcă aveau o părere proprie despre activitatea Consiliului Mondial al Bisericilor și, drept urmare, ele nu participă la activitățile intercreștine desfășurate de CMB și de alte organizații intercreștine.

Aici vom face încă o mică paranteză importantă, ca să demonstrăm în mod incontestabil că declarațiile patriarhului ecumenic de dinainte de anul 2016 au legătură directă cu adunarea din Creta și cu hotărârile care s-au luat acolo. Vom cita numai una, reprezentativă însă pentru totalitatea declarațiilor lui. Cu ocazia unei întâlniri recente, la Ierusalim, în mai 2014, cu ereziarhul papă Francisc, el a spus: *„Biserica Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolică... din pricina neputinței omenești predominante și a voinței schimbătoare a minții umane s-a scindat în timp. Astfel au apărut situații și grupări felurite. Bisericile locale au ajuns la o rupere a unității de credință, la izolare... Noi,* ***papa și eu,*** *venim pentru a netezi calea... pentru a se continua mersul spre împlinirea voii lui Dumnezeu, adică de a se ajunge la unitatea Bisericii."*

Atunci am scris Sfintei Chinotite și Mănăstirii Marii Lavre, ca protest pentru această întâmplare următoarele: *„Părinților, dintre Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți care a învățat oare că tăierea ereticilor de la trupul Bisericii o scindează și o dezbină pe aceasta, că deoarece există eretici Biserica nu are unitate și este dezbinată?*

Și după condamnarea ereticilor, Biserica va rămâne întotdeauna Una, întreagă și intactă, ea nu se scindează în mai multe biserici, așa cum vrea să spună patriarhul, punând la același nivel Ortodoxia cu erezia, Biserica cea Una cu grupările kakodocșilor (acum, după adunarea din Creta, făcându-se aceasta și prin hotărâre sinodală)

Așadar, vreme de atâtea veacuri Biserica a fost dezbinată și scindată, nu și-a săvârșit lucrarea ei mântuitoare și sfințitoare și a așteptat să vină papa Francisc și patriarhul Bartolomeu, ca aceștia să unească și să salveze Biserica?

Iar Sfinții atâtea secole ce au făcut? I-au așteptat pe cei care astăzi sunt prezentați ca *„trimiși de Dumnezeu"*, salvatori ai unității? Sau mai degrabă, potrivit opiniei patriarhale, Sfinții Părinți și patriarhii și arhiereii ortodocși de după schismă au căzut *„victime ale șarpelui începător al răutății"* și au scindat Biserica? Patriarhul Bartolomeu a declarat cu mult timp în urmă că: *„strămoșii noștri, care ne-au transmis nouă moștenirea ruperii (a schismei), au fost victime ale șarpelui începător al răutății și deja se află în mâinile Dreptului Judecător Dumnezeu"!*[41]

17. Bisericile Ortodoxe locale, membre ale CMB, participă pe deplin și în mod egal la organismul Consiliului Mondial al Bisericilor și contribuie, prin toate mijloacele care le stau la dispoziție, la promovarea coexistenței pașnice și a colaborării cu privire la principalele provocări socio-politice. Biserica Ortodoxă a primit favorabil decizia CMB de a răspunde la solicitarea sa referitoare la constituirea unei Comisii speciale privind participarea ortodoxă la CMB, conform mandatului Conferinței interortodoxe de la Tesalonic (1998). Criteriile fixate de Comisia specială, care au fost propuse de ortodocși și au fost acceptate de către CMB, au dus la constituirea unui Comitet permanent de colaborare și de consens, au fost ratificate și încorporate în Statutul și în Regulamentul de funcționare ale CMB.

Se continuă aici, din partea ortodocșilor, ofensarea Bisericii noastre, punând-o la același nivel cu grupările protestante eretice de tot felul, prin expresia: *„ea participă pe deplin și în mod egal la organismul C.M.B."* Iată aici recunoașterea și acceptarea ereticilor ca biserici canonice, având har al preoției și deplinătate sfințitoare a tainelor.

18. Biserica Ortodoxă, fidelă eclesiologiei sale, identității structurii sale interne și învățăturii Bisericii primare a celor șapte Sinoade Ecumenice, participând la organismul CMB, nu acceptă nicidecum ideea egalității confesiunilor și în niciun caz nu poate concepe unitatea Bisericii ca pe un compromis interconfesional. În acest spirit, unitatea căutată în cadrul CMB nu poate fi produsul exclusiv al acordurilor teologice, ci și al unității de credință păstrată în Sfintele Taine și trăită în Biserica Ortodoxă.

---

[41] În revistele: *Episkepsis,* 15 iunie **1989**, *Adevărul bisericesc,* 16 decembrie 1998 și în ziarul *Oameni noi,* 26 februarie **1999**.

În articolul 18 se vede deja clar **batjocura** care este pregătită sistematic în mod ecumenist. Şi explicăm la ce ne referim. Este deja cunoscut modul în care *teologhisesc* ecumeniştii. Mai întâi ei expun linia ortodoxă a Sfinţilor Părinţi (*„Biserica Ortodoxă, fidelă eclesiologiei sale... nu poate concepe unitatea Bisericii ca pe un compromis interconfesional"*) şi apoi, anulând-o pe aceasta, introduc linia eretică-ecumenistă, ca şi continuare a celei dintâi (*„În acest spirit, unitatea căutată în cadrul CMB...*).

Şi chiar dacă mai întâi spun că Biserica nu poate accepta ca mulţimea mărturisirilor sau grupărilor protestante să fie egală cu ea, în paragrafele 16 şi 17 se face recunoaşterea deplină şi acceptarea ereticilor ca *biserici canonice*, care au harul preoţiei şi deplinătate a tainelor.

19. Bisericile Ortodoxe membre consideră drept o condiţie sine qua non pentru participarea la CMB respectarea articolului fundamental al Constituţiei CMB, potrivit căruia pot fi membri numai cei care cred în Domnul Iisus Hristos ca Dumnezeu şi ca Mântuitor, potrivit Scripturilor, şi mărturisesc pe Dumnezeu în Treime, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, potrivit Simbolului Niceo-constantinopolitan. Ele (Bisericile Ortodoxe membre ale CMB) au convingerea profundă că premisele eclesiologice ale Declaraţiei de la Toronto (1950), intitulată „Biserica, bisericile şi Consiliul Mondial al Bisericilor", sunt de o importanţă capitală pentru participarea ortodoxă la acest Consiliu. Este de la sine înţeles, prin urmare, că CMB nu este şi în nici un caz nu trebuie să devină o „supra-biserică". „Scopul Consiliului Mondial al Bisericilor nu este acela de a negocia unirea între biserici – lucru ce-l pot face numai bisericile însele din proprie iniţiativă – ci să realizeze un contact viu între biserici, să promoveze studiul şi dezbaterea problemelor care privesc unitatea Bisericii. Nicio biserică nu este obligată să îşi modifice eclesiologia, după accederea la Consiliu... Mai mult, din includerea în Consiliu, nu rezultă că fiecare Biserică este obligată să vadă celelalte biserici ca biserici în adevăratul şi deplinul sens al cuvântului" (Declaraţia de la Toronto, §2).

În acest punct e folosit **modul** obişnuit de abordare al ecumeniştilor: se spune un adevăr şi imediat după el se zice şi anularea lui şi eclesiologia eretică a C.M.B. *botezată drept ortodoxă.*

După ce se menționează condiția obligatorie a participării la C.M.B., adică articolul de temelie al regulamentului lui, *„potrivit căruia pot fi membri numai cei care cred în Domnul Iisus Hristos ca Dumnezeu și ca Mântuitor, potrivit Scripturilor, și mărturisesc pe Dumnezeu în Treime, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, potrivit Simbolului niceo-constantinopolitan"*, se face acceptarea deplină a premiselor eclesiologice ale Declarației de la Toronto (1950), în care se spune că **scopul C.M.B. este să aducă *bisericile*** (iată acceptarea ereziilor ca biserici) **într-un contact viu cu celelalte biserici** (fără să se facă nicio referire la erezii și kakodoxii condamnate de către Ortodoxie), **pentru a promova unitatea creștină** (însă, așa cum am spus mai sus, care dintre Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți a învățat că anathematizarea ereticilor scindează și dezbină Biserica, adică dacă există eretici înseamnă că Biserica nu are unitate și este dezbinată?).

Și după îndepărtarea și condamnarea ereticilor, Biserica rămâne mereu Una, întreagă și unitară, nu se desparte în mai multe biserici, cum vrea să spună patriarhul, punând ***semnul de egalitate*** între Ortodoxie și erezie, între Biserica cea Una și grupările kakodocșilor (acum, după adunarea din Creta, și prin hotărâre sinodală eretică).

20. Perspectivele dialogurilor teologice ale Bisericii Ortodoxe cu ansamblul lumii creștine sunt întotdeauna determinate pe baza principiilor eclesiologiei ortodoxe și a criteriilor canonice ale tradiției bisericești deja constituite.

Aici se face, încă o dată, denaturarea adevărului, pentru că dialogurile nu au loc *„pe baza principiilor eclesiologiei ortodoxe și a criteriilor canonice ale tradiției bisericești deja constituite"*, ci pe baza textelor C.M.B., care se bazează mai ales pe textul de la Toronto și pe altele, rezultate din întâlnirile C.M.B., care se află toate pe aceeași lungime de undă din punct de vedere al teologiei și al eclesiologiei lor.

21. Biserica Ortodoxă dorește să susțină lucrarea Comisiei pentru Credință și Constituție și urmărește cu viu interes contribuția teologică a acesteia adusă până în prezent. Ea evaluează pozitiv textele teologice editate de aceasta, prin contribuția valoroasă a teologilor ortodocși, ceea ce reprezintă o etapă importantă în Mișcarea Ecumenică pentru apropierea dintre creștini. În același timp, Biserica Ortodoxă are rezerve în ceea ce privește unele aspecte

fundamentale legate de credință și constituție, pentru că bisericile și confesiunile non-ortodoxe s-au abătut de la adevărata credință a Bisericii celei Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească.

Aici găsim cunoscuta metodă a ecumeniștilor, care nu numai că nu este clară, adică să mărturisească limpede ereziile și kakodoxiile așa-numitelor *biserici* ale C.M.B. și nevoia întoarcerii lor la Ortodoxie prin pocăință, dar spune că a avut loc o colaborare importantă între ortodocși și eretici pentru apropierea creștinilor (!) și nu pentru evanghelizarea pe care Ortodoxia este datoare să o facă mereu și pretutindeni.

22. Biserica Ortodoxă condamnă orice tentativă de dezbinare a unității Bisericii, din partea unor persoane individuale sau a unor grupuri, sub pretextul păstrării sau a unei presupuse apărări a Ortodoxiei autentice. După cum mărturisește întreaga viață a Bisericii Ortodoxe, păstrarea credinței ortodoxe autentice este asigurată numai prin sistemul sinodal, care constituie dintotdeauna, în sânul Bisericii, cea mai înaltă autoritate în aspecte de credință și reguli canonice (vezi canonul 6 al Sinodului II Ecumenic).

Așa cum observă prof. dr. Dimitrios Tselenghidis într-o scrisoare trimisă tuturor ierarhilor greci, *„în articolul 22, așa-numitul „Sfânt și Mare Sinod" hotărăște infailibilitatea hotărârilor lui."*

În acest articol se nesocotește faptul istoric că în Biserica Ortodoxă cel mai înalt criteriu (în materie de dreaptă credință – n. trad.) este **conștiința dogmatică trează a pliromei Bisericii, care în trecut a confirmat hotărâri ale unor Sinoade sau a numit tâlhărești unele sinoade considerate la vremea lor ca fiind ecumenice** (datorită participării multor ierarhi - n. trad.).

Sistemul sinodal **nu asigură în mod automat**, de unul singur, corectitudinea credinței ortodoxe. Acest lucru se întâmplă numai când episcopii adunați în sinod au înlăuntrul lor lucrător pe Duhul Sfânt și Calea ipostatică, adică pe Hristos Însuși, adică în calitate de sinodali ei sunt în fapt *„următori ai Sfinților Părinți."*[42]

O critică corespunzătoare face și mitropolitul Athanasie de Limasol (din Cipru): *„părerea că păstrarea credinței ortodoxe autentice este asigurată numai*

---

[42] Prof. Dr. Dimitrios Tselenghidis (Facultatea de Teologie Ortodoxă din Tesalonic), *Epistola a doua către Sfântul Sinod al Bisericii Greciei*, 10 februarie 2016.

*prin sistemul sinodal, ca „cea mai înaltă autoritate în aspecte de credință și de reguli canonice" **se abate de la adevăr**, pentru că în istoria bisericească multe sinoade au învățat și au aprobat dogme greșite și eretice, iar poporul credincios le-a respins și a apărat credința ortodoxă și a biruit Mărturisirea Ortodoxă* (asupra ereticilor – n. trad.). *Nici sinodul fără poporul credincios, fără pliroma Bisericii, nici poporul fără sinodul episcopilor nu pot să se considere pe sine Trup al lui Hristos și Biserică a Lui și să exprime corect trăirea și dogma Bisericii."*[43]

În realitate, articolul 22 introduce în viața Bisericii noastre cea mai dură formă de **papism** pe care o cunoaștem. Concluzia care rezultă cu ușurință este că teologia episcopocentrică eretică a mitropolitului Zizioulas al Pergamului își face simțită prezența și în acest text, în care chipurile Biserica Ortodoxă consideră condamnabilă orice *„tentativă de dezbinare a unității Bisericii, din partea unor persoane individuale sau a unor grupuri, sub pretextul păstrării sau a unei presupuse apărări a Ortodoxiei autentice."* Adică avem aici o anulare totală a faptelor și a mărturiei Sfinților Mărturisitori și Martiri și batjocorirea și denaturarea grosolană a istoriei noastre bisericești pentru că, din câte știm, **Sfinții Mărturisitori** au stat ca un zid împotriva sinoadelor eretice, a patriarhilor kakodocși și a ereziarhilor, pentru ca noi să avem astăzi o Biserică vie.

Cu alte cuvinte, dacă cineva astăzi mărturisește Ortodoxia, el creează schismă în Biserică (lucru aflat în contradicție cu Canonul care prin excelență explică despre subiectul schismei, Canonul 15 al Sinodului I-II Constantinopol, din vremea păstoririi Sfântului Fotie cel Mare[44], căci potrivit noii eclesiologii a ereticilor ecumeniști, *„păstrarea credinței ortodoxe autentice este asigurată numai prin sistemul sinodal, care constituie dintotdeauna, în sânul Bisericii, cea mai înaltă autoritate în aspecte de credință și reguli canonice."*

Și ca și cum nu era de ajuns atât, ecumeniștii invocă și Canonul 6 al Sinodului II Ecumenic, care nu are nicio legătură cu această temă, pentru că

---

[43] Mitropolitul Athanasie de Limasol, *Epistolă către Sfântul Sinod al Preasfintei Biserici a Ciprului,* 11 februarie 2016.

[44] *„Cei ce se despart pe sine de comuniunea cea cu întâiul stătător al lor pentru oarecare eres osândit de sfintele sinoade sau de Părinți, firește, adică, de comuniunea cu acela care propovăduiește eresul în public și cu capul descoperit îl învață în Biserică, unii ca aceștia nu numai că nu se vor supune certării canonicești, desfăcându-se pe sineși de comuniunea cu cel care se numește episcop chiar înainte de cercetarea sinodală, ci se vor învrednici și de cinstea cuvenită celor ortodocși. Căci ei nu au osândit pe episcopi, ci pe pseudo-episcopi și pe pseudo-învățători, și **nu au rupt prin schismă unitatea Bisericii, ci s-au silit să izbăvească Biserica de schisme și de dezbinări**."*

nu are legătură cu credința ortodoxă și cu apărarea ei, ci cu cine sunt cei care îi acuză pe episcopii ortodocși de diferite încălcări și zdruncină buna rânduială a Bisericii și cum trebuie să se facă judecata lor.[45] Și aici ecumeniștii fac o denaturare totală a textului!

Este încălcat aici principiul bisericesc al autorității sau puterii Trupului Bisericii (ceilalți clerici, monahi și mireni, împreună cu ceilalți arhierei, sinodali sau nu – pensionari, de exemplu) de a accepta sau de a respinge în continuare hotărârile referitoare la probleme de credință, stabilind că hotărârile sunt obligatorii, chiar dacă nu sunt în acord cu cele dogmatizate la sinoadele ortodoxe anterioare.

Este clară aici încercarea impunerii prigonirilor, caterisirilor și opririlor de la împărtășire a opozanților *Sfântului și Mare Sinod* din partea întâistătătorilor Bisericilor Ortodoxe.

În această situație clară de azi a prigonirii din partea Bisericii oficiale a celor care întrerup pomenirea trebuie făcut cunoscut și clarificat faptul că Biserica Ortodoxă se va păstra și va exista **numai** prin cei care întrerup pomenirea arhiereilor ecumeniști și nu în Biserica oficială care, prin acceptarea ecumenismului la *Sfântul și Marele Sinod* a ajuns ecumenistă și new-agistă.

23. Biserica Ortodoxă are o conștiință comună a necesității dialogului teologic intercreștin. De aceea și consideră că este necesar ca acest dialog să fie totdeauna însoțit de mărturia în lume prin acțiuni de înțelegere reciprocă și iubire, care să exprime „bucuria negrăită a Evangheliei" (I Petru 1, 8), excluzând orice act de prozelitism, de uniație sau altă acțiune de antagonism confesional provocator. În acest spirit, Biserica Ortodoxă consideră că este important ca toți creștinii, inspirați de principiile fundamentale comune ale

---

[45] Episcopii puși peste o dieceză **să nu se întindă** (treacă) asupra bisericilor din afara hotarelor lor, nici să nu tulbure bisericile, ci potrivit Canoanelor, episcopul Alexandriei să cârmuiască numai pe cele (bisericile) din Egipt, iar episcopii Orientului să chivernisească (administreze) numai Orientul, păstrându-se pe seama Bisericii antiohienilor întâietățile (privilegiile) cele din Canoanele de Ia Niceea; si episcopii diecezei Asiei să chivernisească numai cele (bisericile) din dieceza Asiei; și cei ai (diecezei) Pontului, numai pe ale (diecezei) Pontului și cei ai Tracici, numai pe ale (diecezei) Traciei să Ie cârmuiască. Iar nechemați, episcopii să nu treacă peste dieceza lor pentru hirotonie sau pentru alte oarecari (lucrări de cârmuire bisericească) cârmuiri bisericești. Păzindu-se însă canonul stabilit mai înainte privitor la chivernisiri, este clar că cele privitoare la fiecare eparhie le va cârmui sinodul eparhiei (respective), potrivit celor orânduite (hotărâte) la Niceea. Iar bisericile lui Dumnezeu cele ce sunt Ia popoarele barbare trebuie să se cârmuiască după obiceiul părinților, care s-a ținut.

Evangheliei, să încerce să dea un răspuns unanim și solidar, bazat pe modelul omului nou în Hristos, la problemele spinoase ale lumii contemporane.

În acest articol se vădește clar încă o dată secularizarea conducătorilor bisericești, care s-au predat fără rezistență panereziei ecumenismului și nu numai atât, dar și luptă pentru a o instituționaliza în pliroma ortodoxă.

Și acest lucru se vede foarte limpede din ultima frază: *„în acest spirit"* (adică cel ecumenist, al iubirii fără premise, lipsită de adevăr, însă plină de orice altceva), *„Biserica Ortodoxă consideră că este important ca toți creștinii"* (adică îi numim pe eretici *creștini,* iar pe cei care nu îi acceptă pe aceștia ca și creștini - așa cum spunea și marele teolog Sfântul Grigorie Palama - îi numesc ereticii – schismatici fanatici și fundamentaliști), *„inspirați de principiile fundamentale comune ale Evangheliei"* (atât de comună ne este Evanghelia cât de comune ne sunt credința și dogmele), *„să încerce să dea un răspuns unanim și solidar la problemele spinoase ale lumii contemporane"* (adică Sfinții nu au dat răspunsuri la toate problemele omului, ci trebuie acum ca C.M.B, papa, patriarhul Bartolomeu și anturajul lui să ne dea răspunsuri noi, pentru că cele ale Sfinților Părinți s-au învechit), *„bazat pe modelul omului nou în Hristos"*, (adică ce au spus Sfinții Părinți insuficient, astfel încât noi să trebuiască să dăm răspunsuri legate de ce fel de model?).

24. Biserica Ortodoxă este conștientă de faptul că mișcarea pentru restaurarea unității creștinilor ia forme noi, pentru a răspunde noilor situații și pentru a face față noilor provocări ale lumii contemporane. Este imperios ca Biserica Ortodoxă să continue să aducă mărturia ei în lumea creștină divizată, pe baza tradiției apostolice și a credinței sale. Ne rugăm ca creștinii să lucreze în comun astfel ca să se apropie ziua în care Domnul va împlini speranța Bisericilor Ortodoxe și „va fi o turmă și un păstor" (Ioan 10, 16).

Nu putea epilogul să fie diferit de partea principală a textului. Aici se consfințește pierderea unității Bisericii noastre prin aceste **fraze sofistice**: *„mișcarea pentru restaurarea unității creștinilor"*, *„în lumea creștină divizată"*, *„speranța Bisericilor Ortodoxe"*, precum și teologia ecumenistă despre bisericile divizate, care au har și Taine și succesiune apostolică validă, doar că se mai așteaptă **unirea deplină** cu celelalte *„biserici surori"*, nu în credință, ci în potir comun, lucru inacceptabil, antipatristic și de fapt antiortodox.

Ca **epilog** și ca un mic rezumat al întregului subiect spunem că în Creta (iunie, 2016) nu doar că nu a fost condamnată nicio eterodoxie (erezie), dar a fost și consolidată instituțional pan-erezia ecumenismului. Aceasta constituie o cădere cumplită din credința Bisericii stabilită sinodal, o cădere esențială din *Mărturisirea de credință* a Sinodului II Ecumenic (trădare a *Crezului*).

Concret, în Simbolul de credință mărturisim că noi credem *„într-Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolică."* ***În adunarea nelegiuită din Creta, zece Biserici autocefale, printre care și Biserica Greciei și a României, (precum și Sfântul Munte, devreme ce a fost trimis un reprezentant oficial al Chinotitei, care a acceptat pe deplin corectitudinea textelor adunării din Creta) au acceptat fără fundament teologic ortodox „teologia baptismală" și indirect „teoria ramurilor", recunoscându-i ca biserici pe papiștași, pe maroniți, pe nestorieni, pe monofiziții anticalcedonieni, pe monoteliți, care au fost condamnați pentru ereziile lor hristologice de un șir de Sinoade Ecumenice (de la al treilea până la al șaptelea), dar și mulțimea de protestanți care sunt reprezentați de C.M.B.***

Așadar, hotărârea sinodală de la Kolimbari de recunoaștere ca biserici a ereticilor condamnați de Sinoade Ecumenice introduce sincretismul și ecumenismul ca linie teologică oficială în Biserica Ortodoxă, pe care de acum înainte o vor urma cei care vor rămâne în comuniune cu patriarhul Bartolomeu și cu cei de un cuget cu el.

De altfel, imediat după adunarea din Creta, acest lucru a fost declarat oficial de patriarhul Bartolomeu însuși: **am intrat în epoca post-patristică a Bisericii**. Iar toate acestea s-au întâmplat având ca scop final ca Biserica Ortodoxă să se unească sincretist cu papismul, care deja a acceptat sincretismul religios la Conciliul II Vatican (1962-1965) și, prin intermediul papismului, să se unească, de asemenea în mod sincretist, adică se înțelege de la sine că fără nicio identitate de credință ortodoxă, cu celelalte religii, într-o religie mondială, care se va închina antihristului.

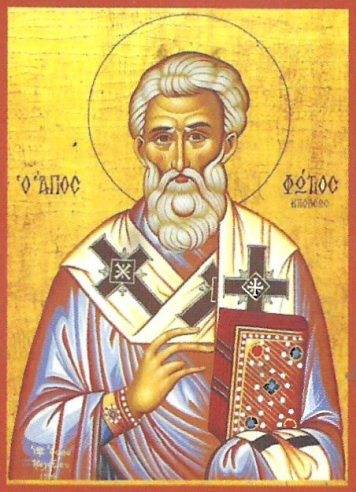

Tropar, glasul 1:

Să ignorăm cu toții poruncile date de răul sinod, cel acceptat de eretici.
Să urmăm fără încetare cetele Sfinților Părinți, care s-au unit
cu corurile dumnezeiești ale îngerilor, cu bucurie strigând:
Slavă Celui Care v-a sfințit pe voi! Slavă Celui Care v-a întărit!
Slavă Celui Care a întărit prin voi credința ortodoxă!

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, Unicul și Adevăratul Mântuitor al lumii, singura Cale și Viață adevărată, noi, fiii și fiicele ortodoxe ale neamului românesc, Te rugăm cu umilință: luminează degrabă pe acești pseudo-ierarhi ecumeniști, pe fiecare după numele său, care stau acum cu spatele la Adevăr, îmbrățișând panerezia ecumenistă, dă-le pocăință și readu-i la Ortodoxie!